

Sygn. akt V GC 294/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 października 2019 roku

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu V Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Bartosz Łopalewski
Protokolant:	sekr. sąd. Elżbieta Fałowska

po rozpoznaniu w dniu 7 października 2019 roku w Nowym Sączu

na rozprawie

sprawy z powództwa A. L.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej

w S.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda A. L. na rzecz strony pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w S. kwotę 7,38 zł (siedem złotych trzydzieści osiem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt V GC 294/19

UZASADNIENIE WYROKU

Stan faktyczny

3 czerwca 2016 roku doszło do kolizji, w wyniku której uszkodzony został pojazd stanowiący własność P. B. i K. B..

(niesporne)

W okresie od 4 czerwca 2016 roku do 24 czerwca 2016 roku poszkodowana wynajmowała u powoda pojazd zastępczy.

(niesporne)

Powód zawarł z poszkodowaną umowę przelewu wierzytelności odszkodowawczej.

(niesporne)

Strona pozwana wypłaciła odszkodowanie rekompensujące koszt najmu pojazdu zastępczego w kwocie 258 złotych, kalkulując odszkodowanie jako iloczyn 3 dni i stawki 86 złotych.

(niesporne)

Ocena dowodów

I.

W sprawie sporny był zarówno okres najmu, jak i umówiona stawka.

II.

Odnosnie okresu powód poprzestała na twierdzeniu, że wynosił 20 dni i był „potrzebny do pełnej restytucji szkody w pojeździe” (k. 4/2) Nie podjął ciężaru przytoczenia jakichkolwiek twierdzeń o wydarzeniach zaistniałych w tym okresie uzasadniających najem.

Strona pozwana twierdziła, że dla naprawy wystarczyłyby 3 dni. Podała swoje wyliczenie, w tym twierdziła, iż technologiczny czas naprawy wynosił zaledwie 2 dni (k. 33). Do twierdzenia tego powód nie odniósł się wcale. W piśmie procesowym z 6 czerwca 2019 roku powód skoncentrował się na wyeksponowaniu twierdzenia o rzekomym niepoinformowaniu poszkodowanej o rodzaju szkody i przyjęciu odpowiedzialności. Nie wyraził nadal żadnych twierdzeń o tym, kiedy rozpoczęto i zakończono naprawę oraz co – ewentualnie – wpłynęło rzeczywiście na jej przebieg.

III.

Jedyne twierdzenie powoda dotyczące przebiegu likwidacji szkody w okresie najmu ukryte było w treści wniosku o dowód z wydruku „właściwości pliku (...)_ (...)_ (...)”. We wniosku tym wskazano, iż dowodzonym faktem ma być sporządzenie przez pozwaną kalkulacji w dniu 16 czerwca 2016 roku (k. 53). Analiza tego dokumentu (k. 55) nie potwierdza tej okoliczności. Przedstawiony wydruk dotyczy kalkulacji naprawy zupełnie innego pojazdu (T. (...)) należącego do innej osoby (M. S.).

IV.

Odnosnie stawki czynszu najmu powód nie wyraził żadnych twierdzeń o jej rynkowym charakterze lub szczególnym uzasadnieniu. Nie wnioskował także żadnych dowodów dla wykazania rynkowości umówionej stawki.

V.

Biorąc pod uwagę, iż ciężar dowodu spoczywał na powodzie (który temu ciężarowi nie sprostał) Sąd oddalił wniosek strony pozwanej o dowód z opinii biegłego.

Ocena prawna

I.

Skuteczny był zarzut strony pozwanej dotyczący nieuzasadnionej wysokości stawki czynszu najmu. W sytuacji podniesienia takiego zarzutu ciężar dowodu dla wykazania, iż umówiona stawka czynszu najmu odpowiadała warunkom rynkowym spoczywał na powodzie. Odpowiedzialność za koszty najmu pojazdu zastępczego, będąc elementem reżimu odpowiedzialności za szkody komunikacyjne (art. 436 k.c. w zw. z art. 805 k.c.), nie zakłada przerwania ciężaru dowodu zaistnienia i wysokości szkody na pozwanego. To powód winien wykazać, że wydatek poczyniony przez poszkodowaną odpowiadał warunkom rynkom. Tylko bowiem wówczas możliwe byłoby wyrażenie przez Sąd oceny, że poczyniony wydatek pozostaje w normalnym związku przyczynowym ze zdarzeniem szkodzącym, a przez to stanowi szkodę w rozumieniu prawa cywilnego (art. 361 k.c.). Rozumowanie to jest tym bardziej aktualne w sytuacji gdy powód jako szkodę traktuje nie poczyniony wydatek ale samo zobowiązanie do poczynienia wydatku (a więc dług). Zaciągnięcie przez poszkodowaną zobowiązania do zapłaty za najem, uczynione równoległe do

zaspokojenia tego zobowiązania cesją praw do odszkodowania, nie stanowi dowodu rynkowości tego zobowiązania, a więc istnienia adekwatnego związku przyczynowego.

II.

Skuteczny był także zarzut dotyczący okres najmu. Podjęcie ciężaru przytaczania twierdzeń o faktach ma istotne znaczenie dla biegu procesu cywilnego. Tylko po przytoczeniu twierdzeń o faktach przez powoda możliwe jest wymaganie od pozwanego, by ten twierdzenia te przyznał lub zanegował. Powód, który nie przytacza twierdzeń o faktach istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, nie może oczekiwać, że jakiegokolwiek fakty Sąd uzna za przyznane. Nie może też oczekiwać, że Sąd zastąpi go w formułowaniu istotnych dla sprawy twierdzeń o faktach i będzie poszukiwał ich w przedstawionych dowodach. Postępowanie dowodowe prowadzi się jedynie dla wykazania tych faktów, o których strony twierdzą, nie zaś dla ustalenia, co strony mogłyby twierdzić, gdyby podejmowały spoczywające na nich ciężary procesowe.

III.

Na powodzie, jako dochodzącym odpowiedzialności odszkodowawczej deliktowej, spoczywał ciężar procesowego wykazania wszystkich okoliczności istotnych dla tejże odpowiedzialności. Wykazanie to odbywać się winno poprzez sprostanie ciężarom procesowym, a to ciężarowi przytaczania istotnych dla sprawy faktów i – w razie kwestionowania konkretnych twierdzeń o faktach – ciężarowi dowodu. Samo sformułowanie roszczenie pozwu (określenie żądanej kwoty) połączone z oczekiwaniem, iż Sąd poprzez postępowanie dowodowe sam „odkryje”, czy i dlaczego powodowi może się należeć świadczenie pieniężne od strony pozwanej, nie jest uczciwym procesowaniem się, o którym mowa w art. 3 k.p.c. To samo dotyczy niestawiennictwa na rozprawie (art. 212 k.p.c.).

IV.

Biorąc pod uwagę mankamenty opisane w części uzasadnienia poświęconej ocenie dowodów, Sąd powództwo oddalił. O kosztach procesu orzeczono na zasadzie art. 98 k.p.c.